

Skrinjica

Nekega jutra se je v dnevni sobi pojavila skrinjica.

Bila je lepa in zelo skrivnostna.

»Le kaj je v njej?« se je oglasila stenska ura.

»Nova je. Mora biti še prazna. Nekoga od nas bodo preselili vanjo!« je ugotavljala porcelanasta punčka.

Vsi predmeti so se zamislili. Prav vsak bi hotel prebivati v tako lični skrinjici.

»Mi smo narejeni iz stekla. Na nas je treba še posebej paziti. To bo naš novi dom,« so se oglasili kozarci.

»To pa že ne!« se je razburila keramična vaza. »Pogosto pijejo iz vas, zato morate ostati na polici, da vas lahko kadarkoli vzamejo v roke. Mene pa že dolgo nihče ni uporabljal. Poleg tega sem tudi jaz zelo krhka!«

Tako so se predmeti začeli prerekati, kdo si bolj zasluži v novo skrinjico. Povedali so si veliko slabega. Nato je sledila tišina. Vsak je čepel na svojem mestu in se kujal.

Naslednjega dne pa skrinjice ni bilo več.

»Si morete misliti?« je bilo med predmeti slišati šušljanje. »Zaradi ene skrinjice smo se tako grdo prepirali!«

Spet je bilo vse tiho. Predmete je začela oblivati rdečica.

Nič več niso razmišljali o skrinjici, ampak samo še o tem, kako bi skoraj zapravili prijateljstvo.

